

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 789/2024
27.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Живана Драгојловића, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Живана Драгојловића, адвоката Ивана Татића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв. бр.785/23 од 29.01.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.149/24 од 05.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Живана Драгојловића, адвоката Ивана Татића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.785/23 од 29.01.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.149/24 од 05.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кв. бр.785/23 од 29.01.2024. године, усвојен је захтев за изрицање јединствене казне затвора осуђеном Живану Драгојловићу, па су преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв. бр.262/20 од 01.06.2020. године, која је постала правноснажна дана 25.06.2020. године, којом су преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Спк. бр.14/17 од 05.07.2017. године, пресуда Основног суда у Шиду К. бр.190/16 од 02.02.2017. године, преиначена пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр.87/17 од 09.08.2017. године и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К. бр.33/18 од 27.05.2019. године, па је окривљени Живан Драгојловић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и четири месеца и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К. бр.16/22 од 14.10.2022. године која је постала правноснажна дана 27.03.2023. године, којом је осуђен на казну затвора у трајању од седам година, тако што су изречене казне затвора по наведеним пресудама

узете као утврђене, па је окривљени Живан Драгојловић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 година и три месеца.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.149/24 од 05.03.2024. године одбијене су као неосноване жалбе осуђеног Живана Драгојловића и његовог браниоца, па је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв бр.785/23 од 29.01.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Живана Драгојловића, адвокат Иван Татић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) у вези члана 37. став 1. тачка 4) и става 2., 439. тачка 3) и 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеном Живану Драгојловићу изрекне краћу јединствену казну или да наведене одлуке укине и списе предмета врати на поновно одлучивање пред измењеним већем.

Врховни суд је, након испитивања поднетог захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 487. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је, након оцене навода изнетих у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Живана Драгојловића, адвоката Ивана Татића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је судија Милица Цвејић, као председник већа најпре учествовала у доношењу пресуде Вишег суда у Сремској Митровици К. бр.16/22 од 14.10.2022. године, да би потом такође учествовала и у већу које је донело побијану пресуду Вишег суда у Сремској Митровици Кв. бр.785/23 од 29.01.2024. године. Бранилац наведено образлаже тиме да судија Милица Цвејић не може два пута одлучивати о казни према окривљеном и да је степен инволвираности у одлуци о јединственој казни очигледно велик, јер временски раније донета одлука свакако утиче и формира субјективни став судије по питању окривљеног. Имајући наведено у виду, наведена судија је морала бити изузета приликом одлучивања о изрицању јединствене казне затвора.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. ЗКП прописани су разлози за обавезно изузеће судије, који не обухватају наведену процесну

улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да би се уопште могло ценити питање непристрасности судије и тиме разлога за његово изузеће, неопходно је да је тај судија одлучивао о кривици окривљеног за кривично дело, што у конкретној ситуацији није случај, јер се у побијаној првостепеној одлуци судија у чију се непристрасност сумња, уопште није ни изјашњавала о кривици окривљеног већ о постојању услова за примену процесних одредби о изрицању јединствене казне затвора из члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чл. 60, 62. и 63. КЗ.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Живана Драгојловића, адвоката Ивана Татића, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног оценио као неоснован.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног формално указује на повреде закона из члана 439. тачка 3) и 441. став 1. ЗКП, сматрајући да је изречена казна након спајања казни у пресуди Вишег суда у Сремској Митровици Кв.бр.785/23 од 29.01.2024.године престрога, да се очигледно и краћом јединственом казном може постићи сврха кажњавања у смислу одредбе члана 42. и 54. КЗ, те да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, из чега произилази да бранилац у ствари образлаже повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП. Како наведена одредба не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд у разматрање и оцену наведених повреда није упуштао.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног наводи да у образложењу побијане пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Кв.бр.785/23 од 29.01.2024. године није наведено које је све околности из члана 54. став 1. КЗ првостепени суд имао у виду, затим да се другостепени суд уопште не бави жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца, већ само констатује како је првостепени суд имао у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности иако наводи из жалбе јасно указују на то да првостепени суд није ценио степен кривице, околности под којима је дело учињено, личне прилике и држање окривљеног после учињеног кривичног дела, искрено кајање, нити се обазирао на то што у првостепеној пресуди недостаје и образложење на који начин је првостепени суд у изречену јединствену казну урачунао време проведено у притвору и издржавању казне затвора по пресудама наведеним у првостепеној пресуди.

По оцени Врховног суда, на овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену суда везано за изрицање јединствене казне затвора, давањем сопствене оцене која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама, а што такође не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог правног лека окривљеном и његовом браниоцу, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић